

Recensie: Bruiloft**1/2

Herrystraat 15 Antwerpen
vrijdag 5 januari 2018

foto © Victoriano Moreno

Recensie:

Anderstaligen een kans bieden op het podium. Op zich is dat een nobel idee. Helaas is het echter geen al te beste zet om hen dat in het Nederlands te laten doen. Ook al kan de cast die een deeltijdse theateropleiding volgt bij de kunstZacademie zich verstaanbaar uitdrukken in het Nederlands, toch is theater meer dan dat alleen. Inleving, toon, klankkleur, emotie, expressie – het zijn maar enkele zaken die naast taal op zich essentieel zijn. Op dat vlak stelde 'Bruiloft' dan ook erg teleur omdat de spelers te veel bezig waren met hun tekst zo goed mogelijk op te zeggen. Tot echte goede geloofwaardige dialogen kwam het zelden. En ook in de inleving en het toneelspel was men te geremd. Als de Bruid te horen krijgt dat haar beloofde bruidegom, de Zoon, niet komt, legt die eerder de opgestapelde stoelen neer dan dat ze ze omver kegelt of gooit. Ook de woede en/of ontgoocheling is bijna niet aanwezig dan. Dat een handvol toeschouwers het tijdens deze productie voor bekeken houdt, ligt dus niet alleen aan de technische mankementen (micro's die kraken of het even niet doen) maar vooral bij de keuze om de cast niet in de moedertaal te laten acteren.

Op zich zou er wat ons betreft niets mis zijn met een voorstelling met boventiteling. Integendeel, het zou net voor verrijking kunnen zorgen. Nu zorgt dat Nederlands eerder voor een barrière en is het eerder een last dan een lust. 'Bruiloft' gaat over een jonge vrouw die vanuit Argentinië reist naar de familie van de Zoon die haar bruidegom zal worden. Hij bevindt zich in Engeland maar zal weldra terugkomen. De Vader heeft hartproblemen en verder houdt de familie er vreemde regels op na: de nacht dient gevreesd te worden, ongelukkigheid wordt niet op prijs gesteld, boeken lezen, mag niet (maar sommigen doen het toch stiekem) en de vader moet voldoende rust krijgen omwille van zijn hartproblemen. Elke donderdag gaat hij naar de stad waar hij onder andere een bezoek brengt aan de cardioloog. Telkens komen er beetje bij beetje spullen (waaronder een buffetpiano) van de Zoon bij de familie aan. Het lijkt wel alsof hij onderweg naar huis is en elke dag een beetje meer thuiskomt. De Bruid blijft ondertussen wachten, krijgt een slaapkamer aangeboden en tips hoe ze zich zo begeerlijk (arm naar achter zodat de boezem vooruit steekt op bed) of net helemaal niet begeerlijk mogelijk te gedragen zodat ze al de interesse van een man al dan niet weet op te wekken.

Wanneer de vader met de Bruid naar de stad trekt, levert dat een knap scènebeeld op waarbij we de twee voor een doorschijnend doek zien waarop videobeelden te zien zijn van een oud Belgische treinraam waarlangs het landschap passeert. De Bruid krijgt er het slechte nieuws te horen dat haar vader zelfmoord pleegde nadat ze hem verlaten had. Ook het moment waarop de oude buffetpiano bespeeld wordt, is sterk. Dan blijven enkele hamers hangen tegen de snaren. Die worden terug op hun plaats gezet door een huishoudhulp (een vrouw en een man) van de familie. Dat én een van de laatste scènes waarbij de Bruid alleen op een stapel stoelen zit te wachten op de Zoon wanneer de rest met vakantie is, en van het vele wachten en vermoeidheid begint te ijlen (ze ziet de familieleden allemaal in een trouwjurk verschijnen) is wellicht een van de knapste visuele vondsten uit deze theatervoorstelling. Wanneer 'Bruiloft' dus de psychologische/state of mind-kaart trekt, is ze op haar best. Ook het sterke schaduwspel op het doek achteraan waarachter een drummer en twee gitaristen staan, wisten we erg te smaken.

Uiteindelijk zal de Zoon niet opdagen, want daar is niets meer over gehoord toen ie de zee opging met een kleine boot en blijkt de Oom in de familie niet de oom te zijn ...Â
< Bert Hertogs >